

ἀναγγέλλομεν σήμερον. Ὁ ἡμέτερος μεταφράστης ἐνόησε κάλλιστα τὸν περίφημον μῦθον, καὶ τῆς εὐφυΐας καὶ φυσικῆς μεταφράσεώς του καὶ τῆς ἐρρύθμου στιχοουργίας του ἔδωκεν εἰς τοὺς παῖδας, ἢ μᾶλλον εἰς τοὺς πάντας, εὐχάριστον καὶ ὠφέλιμον ἀνάγνωσιν. Τὰ ζῶα τοῦ κ. Ἀνδρεάδου λαλοῦσιν ἀληθῶς τὴν ἀπλὴν γλῶσσαν καὶ οὐχὶ τὴν ἑλληνικὴν, διότι οἱ παῖδες μετὰ τῶν ὁποίων θὰ συνδιαλέγωνται, τὴν ἀπλὴν ἐννοοῦσι, καὶ κατὰ τοῦτο τὰ ζῶα ταῦτα εἶναι, μὰ τὴν ἀλήθειαν, συνετώτερα πολλῶν λογίων, οἷτινες δίδουσιν εἰς τοὺς παῖδας ἱστορίαν, γεωγραφίαν, Κατήχησιν καὶ πάντα τὰ διδασκτικὰ βιβλία γεγραμμένα εἰς γλῶσσαν ὅλως ἀκατάληπτον εἰς αὐτά. ὡς δείγμα ἐκ τῶν καλῶν τούτων μεταφράσεων λαμβάνομεν κατὰ τύχην τὸν ἐξῆς 30 μῦθον.

### Ὁ ὄνος καὶ οἱ κύριοί του.

Κηπουρὸν γαϊδουράκι ἐπικροταρπονεῖτο εἰς τὴν Τύχην του τὴν καύρην, ὅτι ἐταλαιπωρεῖτο, καὶ τῆς ἔλεγε μὲ πόνον, πῶς πρωτὸ τὸ ἐξυπνοῦσε, πρὶν οἱ πετεινοὶ φωνάζουν, καὶ χορτάρια κουβαλοῦσε. Τί ἀνάγκη, πρὶν χαράξῃ ἡ αὐγὴ, νὰ μὲ σηκώνῃ; Τὸ σπλαχνίσθηκεν ἡ Τύχη, καὶ ἀπὸ τούτου τὸ γλυτώνει, καὶ τὸ κάμνει νὰ περάσῃ εἰς ἐνὸς γναφῆρος χεῖρας. Πλὴν τὸ πείραξε τὸ βάρος καὶ ἡ βρώμα τῶν πετασίων, καὶ σοῦ ἄρχισεν τὰ χεῖρεῖν νὰ φωνάζῃ, νὰ κωφάνῃ τὰ αὐτῆς πάλιν τῆς Μοίρας λέγον, ὅ! πόσον λυποῦμαι τὸν καλὸν περιβολάριον! ὅταν ἐνύοις, ἐνθυμοῦμαι, δάγκανα κάμνιαν ἄκρον ἢ λαχάνου ἢ κρεμμύδι.

ἀλλὰ τώρα τοῦ ἀθλίου ἀπ' αὐτὰ πλέον νὰ χάψω τίποτε δὲν μοῦ τυχαίνει ἐξω πλέον ἀπὸ ζύλον νὰ λαμβάνω δὲν μου μένει.

Τύχην πάλιν, νὰ, ἀλλάζει καρβουνάρις τὰ γοράζει.

Πλὴν, προτιλύσεις νέας πάλιν, καὶ ἡ Τύχη θυμωμένη:

τί λοιπὸν αὐτὸς ὁ ὄνος,

εἶπε, πόσον μὲ ζαλιζει,

ὅσον ἐκατὸν μονάρχα μολὶς ὅλοι ἡνωμένοι.

ἀπὸ ὅλους αὐτὸς μόνο:

μήπως ἄρα γε νομίζει

τὰ μωρὰ τὰ καύκαλά του,

ὅτι εἶν' ἀδικημένος; Εἰς τὸν νοῦν δὲν ἔχω ἄλλο

ἀπὸ τὰ παράπονά του;

Ἀναμφίβολα ἡ Τύχη εἶχε δίκαιον μεγάλο.

Ὅλοι εἴμεθα τοιοῦτον: κανεὶς δὲν εὐχαριστεῖται:

διὰ τὴν κατάστασίν του, πάντ' ἐλειτουργοῦται.

Ἡ σημερινὴ μας στάσις πάντα εἶν' ἡ χειροτέρα.

Φορτωνόμεθα τὴν Τύχην ὅλη νύκτα καὶ ὅλ' ἡμέρα.

Ὁ Ζεὺς ὅλους ἀν' ἡμᾶς δώσῃ καθενὸς τὴν αἰτήσιν του,

θὰ τοῦ σπῶμεν αἰωνίως τοῦ πτωχοῦ τὴν κεφαλὴν του.

### ΠΟΙΚΙΛΑ.

Ἡ Στρατιωτικὴ Ἐφημερίς, φύλλον ἀγγλικόν, ἐδημοσίευσεν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ λόρδου Clyde, τὸ ἀκόλουθον ἀνέκδοτον.

«Ὅταν ὁ πρίγκηψ τῆς Πρωσίας ἐμνηστεύθῃ τὴν θυγατέρα τῆς βασιλείσσης Βικτωρίας, αὕτη τῷ ἀπένειμε τὸ παράσημον τῆς Περικνημίδος, ὁ δὲ λόρδος Clyde προσεκλήθη νὰ φέρῃ αὐτὸ εἰς Βερολίνον· μετέβη λοιπὸν εἰς Οὐνδσβωρ ὅπως παραλάβῃ παρὰ τῶν χειρῶν τῆς βασιλείσσης τὸ παράσημον. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν εἶχον τελειώσει ἀναγκαῖά τινα κοσμήματα, τῷ ἀνηγγέλθη ὅτι ἅμα ἐτοιμασθῇ, ἡ βασιλίσσα θέλει φροντίσει νὰ τὸ ἀποστείλῃ εἰς τὸ ἐν Λονδίῳ μέγαρόν του καὶ ἀληθῶς μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἔλαβε κιβώτιόν τι κάλλιστα περιτετυλιγμένον καὶ ἐσφραγισμένον διὰ τῆς βασιλικῆς σφραγίδος· πάραυτα δὲ ὁ λόρδος μετὰ στρατιωτικῆς ἀκριβεῖας ἀνεχώρησεν εἰς Πρωσίαν· μόλις δ' ἀφίχθεις εἰς Βερολίνον ἔσπευσεν νὰ ζητήσῃ, καὶ ἔλαθεν ἀμέσως τὴν ἀδειαν νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὸν πρίγκηπα· ἐτοιμασθεὶς ὅθεν δεόντως διὰ τὴν ἐπίσκεψιν ἔθρυσεν τὴν σφραγίδα καὶ ἤνοιξε τὸ κιβώτιον. Ἀλλ' ὁποία ἐστάθη ἡ ἐκπληξίς του ὅτε ἀντὶ τῶν παρασῆμων τῆς περικνημίδος παρετήρησε μέγα τι καὶ ἀξιόλογον πούδῃγιον διὰ κορινθιακῆς σταφίδος κατεσκευασμένον! Ἐπέθεσεν ὅτι ἡ νέα πριγκιπέσσα διακρινόμενη, ὡς ὅλοι αἱ Ἀγγλίδες, διὰ τὴν περὶ τὰ οἰκιακὰ γνῶσιν καὶ ἐπιδειξιότητά της, ἠθέλησε νὰ ὠφεληθῇ ἐκ τοῦ ταξιδίου τοῦ λόρδου ὅπως ἀποστείλῃ εἰς τὸν μνηστῆρά της δῶρον μικρὸν μὲν ἀλλ' ἐκ τῶν ἰδίων χειρῶν της προσελθόν. Φαίνεται δὲ ὅτι τὸ κιβώτιον τὸ ἐγγλεῖον τὰ παράσημα ἐνεκεν ἀμελείας βασιλικῆς τινος ὑπηρετοῦ ἐφθασεν εἰς τὸ μέγαρον τοῦ λόρδου ὀλίγον μετὰ τὴν ἀναχώρησίν του καὶ τῷ ἀπεστάλῃ εἰς Βερολίνον. Ἐπαρουσιάσθη λοιπὸν καὶ ἐκ δευτέρου πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς νέας αὐτοῦ ἐντολῆς, καθόσον οὐδέποτε ἠθέλε νὰ πείσῃ ἑαυτὸν ὅτι ὁ κύριος σκοπὸς τοῦ ταξιδίου του ἦτο νὰ κομίσῃ ἐν πούδῃγιον ἐκ μέρους τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας τῆς Ἀγγλίας πρὸς τὸν πεφιλημένον αὐτῇ συγγενῇ.

### ΑΙΝΙΓΜΑ.

Μὲ τὰ στήθη τῶν ὠραίων ὁμοιάζω εἰς τὸ χρῶμα  
Καὶ ὡς τοὺς οὐρανοὺς πλησίον τὸ εὐρύ μου ἔχω δῶμα.  
Ὅ, τι εἰς τοὺς ἄλλους πάντας θέρμην δίδει καὶ ζωὴν,  
Ἀπ' ἐμοῦ καὶ τὴν ἐσχάτην ἀναρπάζει, φεῦ, πνοήν.  
Πρόσεξε! Τὸ ἡμισὺ μου ὅρον ἄγνωστον σημαίνει,  
Πλὴν τὸ ἄλλο ἡμισὺ μου τὸν Αἰώνιον ἐμφαίνει.